

Рис. 2.1. Лунната елонгация – това е ъгълът между векторите ZC и ZM . Елонгацията на Венера е ъгълът между векторите ZC и ZB . Максималната елонгация на Венера е ъгълът между $Z'C$ и $Z'B'$.

зи скок в поведението на D'' . Робърт Нютон бе принуден да предположи съществуването на тайнствени „негравитационни сили“, но трябва да отбележим, че те НИКОГА НЕ СА СЕ ПРОЯВИЛИ ПО НИКАКЪВ ДРУГ НАЧИН.

Като проучил получената графика, Р. Нютон е трябвало да отбележи, че „от (-700) г. до (+500) г. величината на D'' е била възможно най-малка в сравнение със стойностите на D'' , съществували през последните 1000 години“ [1304], с. 114.

Нататък Р. Нютон пише: „Тези оценки, комбинирани със съвременните данни, показват, че D'' може да има УЧУДВАЩО ГОЛЕМИ СТОЙНОСТИ и освен това, е претърпял ГОЛЕМИ И ВНЕЗАПНИ ИЗМЕНЕНИЯ през последните 2000 години. ДОРИ Е ПРОМЕНИЛ ЗНАКА ОКОЛО 800 Г.“ [1453], с. 115.

Резюме.

1. През V в. от н.е. величината на D'' РЯЗКО НАМАЛЯВА, СКАЧА НАДОЛУ.

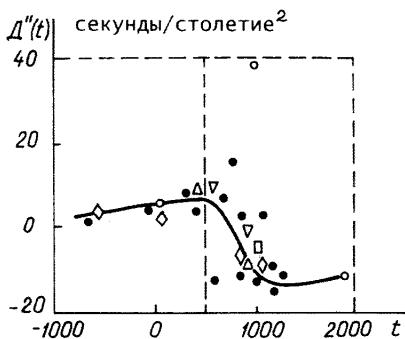

Рис. 2.2. Графиката на D'' , изчислена от Робърт Нютон. Параметърът D'' прави неочакван скок в интервала между VI–XI в. от н.е. От [1303], [1304]. Параметърът D'' тук се измерва с $''/столетие^2$, тоест в секунди/столетие².

2. От XI в. и нататък значенията на параметъра D'' стават повече или по-малко постоянни и близки до съвременното му значение.

3. В интервала от уж V–XI в. има голяма разпръснатост в значенията на D'' .

Но, както се оказа, този странен факт намери естественото си обяснение в рамките на новата хронология.